

V radosti i bolesti

Nemocnice s rodinnou atmosférou

„Chcel by som, aby všetci chorí vedeli, že si ich nesiem v srdci, či už sú v nemocnici, doma, alebo bez povšimnutia okoloidúcich ležia niekde na ulici... Oni sú jediným mojím dedičstvom, ktoré vám zanechávam.“
(Svätý Ján z Boha)

V španielskej Granade po 180 rokoch znovu otvorili najstaršiu nemocnicu, ktorú pred svojou smrťou založil svätý Ján z Boha. Súčasný najvyšší predstavený rehole milosrdných bratov páter Jesus Etayo pripomenul, aké dôležité je to pre súčasnú modernú medicínu, keďže práve podľa jej modelu sú dodnes budované ich nemocnice po celom svete. Rehoľa prevádzkuje 455 zariadení v 53 krajinách a pomáha im okolo 65 000 spolupracovníkov. Budova, ktorú si kedysi svätý Ján z Boha vybral pre službu chorým a chudobným, má ešte i dnes na vstupnom portáli vytesaný symbol srdca s mečom s nápisom „*Nech rozkazuje srdce.*“

Škola ľudskosti

V Bratislave založili milosrdní bratia nemocnicu pred takmer 350 rokmi a napriek rôznym dejinným zvratom stále slúži pacientom. Ročne ju navštívi okolo 270 000 chorých. Pacienti tu nájdu rodinnú atmosféru, stálu duchovnú starostli-

vosť, bufet, ktorý je chráneným pracoviskom a pracujú v ňom aj hendikepovaní, či ambulanciu pre sluchovo postihnutých. Každý hospitalizovaný tu zároveň denne dostáva zdarma kávu a koláčik ako gesto milosrdenstva. Ošetrovateľ Jaroslav Kajanovič sa vyznal: „*Vymenil som finančnú sféru za službu v nemocnici a odvtedy, čo tu pracujem, som zmenil pohľad na zdravotníctvo. Je tu veľa ľudí, z ktorých si možno brať príklad.*“

Nemocnice milosrdných bratov charakterizuje vládny prístup k pacientom – *hospitalita*. Možno neviete, že zamestnancom a spolupracovníkom rehoľa ponúka školu hospitality, kde sa formou stretnutí, zdieľaní a vzdelávania učia budovať ducha jednoty a zdokonaľovať sa, ako čo najlepšie šíriť príklad svätého Jána z Boha. Na nedávnom takomto „školení“ v Bratislave sa zdravotníci zamýšľali, ako žijú hospitalitu v nemocnici a čo ešte treba zlepšiť. Na záver každý napísal

osobný list svätému Jánovi z Boha, v ktorom sa vyznal z toho, čo mu leží na srdci. Zaznel aj videopríhovor bývalého generálneho predstaveného rehole Donatusa Forkana z Írska, ktorý všetkým pripomenul: „*Ján z Boha začal svoje dielo sám, keď zbieral opustených chudobných a chorých v uliciach Granady a tých najslabších dostal do bezpečia.*“

Páter Forkan ďalej „previedol“ prítomných dejinami rehole, keď nasledovníci svätého Jána z Boha sprevádzali vojakov a námorníkov vo vojnách ako sanitári. Vo francúzskom Marseilles rehoľa vedie domov pre bezdomovcov už viac ako sto rokov. V Mníchove v roku 1991 zriadili hospic pre nevyliciteľne chorých pacientov s nádormi. Podobné zariadenia otvorili aj v Kórei a Číne. V Indii v zariadení pre postihnutých zapojili do starostlivosti aj rodičov a príbuzných chorých detí. V africkom Malawi zas rehoľa v roku 1993 založila centrum otvorenej psychiatrie. Ponúka obyvateľom širokú škálu služieb od prevencie cez terapiu až po pedagogické sprevádzanie. No a v Rakúsku milosrdní bratia vytvorili obdivuhodnú sieť pomoci pre hluchých a sluchovo postihnutých. „*Čo robíme, pomáha svet robiť lepším a priateľskejším miestom pre ľudí, ktorí sú chorí, postihnutí a starí,*“ odkazuje páter Forkan.

Niekedy zabúdame na to, že práve nemocnice milosrdných bratov dali základ modernému zdravotníctvu, aké dnes poznáme v Európe. Keď pápež Pius V. oficiálne potvrdil rehoľu v roku 1572, údajne povedal: „*Toto je kvet, ktorý doteraz v záhrade Cirkvi chýbal. Ďakujeme Bohu, že sa zrodilo také potrebné spoločenstvo.*“

Pani Darinka Mikulová, ktorá v bratislavskej nemocnici milosrdných bratov slúži už 17 rokov, sa vyznala: „*Je to škola ľudskosti. Každý spolupracovník môže byť misionárom tam, kde pôsobí: stáť pri chorom, vyviesť ho z krízy, bolesti, sociálnej neistoty, smútku. Netreba hľadať príčiny toho, čo nefunguje v systéme, ale ponúknuť skutky milosrdenstva podľa vzoru svätého Jána z Boha. Prispieť tak k premene človeka. Niekedy to znamená iba rozdať ľuďom úsmev, vypočuť si ich príbeh, otvoriť srdce, aby sa ten druhý necítil ako cudzí. Robiť dobro a robiť ho dobre.*“

Andrea Eliášová